

POSTANOWIENIE

8 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 8 stycznia 2026 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w R. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 28 grudnia 2022 r., XI Ga 460/22 (XI WSC 1/25),
wydanego w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
R.
przeciwko T. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów
postępowania przed Sądem Najwyższego 450 zł (czterysta
pięćdziesiąt) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za
czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia
powodowi do dnia zapłaty.**

M.L.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 28 grudnia 2022 r. powoda M. sp. z o.o.
w R.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi zatem mieć charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty, tylko bowiem w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 28 lutego 2018 r., sygn. akt II CNP 21/17, postanowienie Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2022 r., I CNP 8/22).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że wyrokiem niezgodnym z prawem - w rozumieniu art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 417¹ § 2 k.c. - jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego z: 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, z. 1, poz. 17; 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, z. 2, poz. 35; 3 czerwca 2009 r., IV CNP 18/09, 5 września 2008 r., I CNP 27/08, 20 stycznia 2011 r., I BP 4/10). Tę wykładnię wskazanej normy zawartej w przytoczonym przepisie podzielił Trybunał Konstytucyjny, orzekając w wyroku dnia 27 września 2012 roku, (SK 4/11, OTK ZU nr A 2012/8/97), że art. 424¹ § 1 k.p.c. rozumiany w ten sposób, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji przysługuje tylko wtedy, kiedy niezgodność ta jest oczywista, rażąca i przybiera postać kwalifikowaną, jest zgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Bezprawność judykacyjną, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., rozumie się zatem w sposób autonomiczny, węższy od tradycyjnie rozumianej bezprawności w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej, z uwzględnieniem specyfiki sądowego stosowania prawa, istoty władzy sądowniczej i niezawisłości sędziowskiej (zob. wyroki Sądu Najwyższego z: 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; 28 marca 2007 r., II CNP 124/06; 14 kwietnia 2008 r., II BP 62/07; 25 marca 2009 r., V CNP 93/08; 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08; 20

stycznia 2011 r., I BP 4/10). Wiąże się to z założeniem, iż treść orzeczenia zależy również od wyników wykładni, które mogą być różne, w zależności od jej przedmiotu i przyjętych metod interpretacji norm prawnych przez Sąd orzekający. W związku z tym, może istnieć wiele możliwych interpretacji, a sam fakt wykładni z natury rzeczy cechuje subiektywizm (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z: 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, z. 2, poz. 35; 13 maja 2009 r., IV CNP 122/08).

Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna (art. 424⁹ k.p.c.). Oceny bezzasadności skargi należy dokonywać w powiązaniu z przedstawioną wyżej i utrwaloną w orzecznictwie wykładnią pojęcia „niezgodności prawomocnego wyroku z prawem”. Bezzasadność skargi jest oczywista, jeśli z jej treści bez głębszej analizy i juredycznych dociekań wynika, że nie może być uwzględniona (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 6 lutego 2009 r., sygn. akt I BP 20/08; 26 sierpnia 2008 r., sygn. akt III BP 3/08; 20 czerwca 2007 r., II CNP 74/07; 22 czerwca 2007 r., sygn. akt V CNP 81/07).

Oczywista bezzasadność skargi zachodzi, gdy przywołane przez skarżącego podstawy skargi już przy pierwszej ocenie prowadzą do konstatacji, że nie ma możliwości ich uwzględnienia, ponieważ nie miały miejsca, albo nie mogły mieć wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Ocena tego, czy skarga jest oczywiście bezzasadna, zawiera w sobie element antycypowania stanowiska sądu, który orzekałby co do istoty sprawy z powództwa skarżącego przeciwko Skarbowi Państwa o wynagrodzenie szkody wyrządzonej wydaniem prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 kwietnia 2015 r., V CNP 57/14, postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2022 r., I CNP 12/22).

Jednocześnie należy wskazać, że z art. 424⁴ k.p.c. wynika, że podstawą skargi nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem nie jest instrumentem umożliwiającym kontrolę prawidłowości oceny dowodów i ustaleń faktycznych. Tymczasem uzasadnienie skargi w niniejszej sprawie w istocie polemizuje z ustaleniami Sądu w tym właśnie zakresie. Skarżący usiłuje bowiem podważyć ustalenia sądów *meriti* co do wysokości szkody, odpowiadającej – zdaniem Sądu

Okręgowego – wysokości poniesionych przez poszkodowanego kosztów naprawy pojazdu. W okolicznościach sprawy ocena zasadności zarzutów prawa materialnego (art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c., art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c.) ma charakter wtórny; nie jest bowiem możliwa bez uprzedniego zakwestionowania ustalonego w sprawie stanu faktycznego i poczynionej przez Sąd drugiej instancji oceny dowodów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 23 lutego 2023 r., I CNP 168/22).

Poza tym należy wskazać, że w orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że poszkodowany może żądać od ubezpieczyciela kwoty odpowiadającej wszelkim celowym i ekonomicznie uzasadnionym wydatkom służącym do przywrócenia stanu poprzedniego, przy czym koszty te muszą być odnoszone do każdego indywidualnego przypadku. Inna jest bowiem sytuacja poszkodowanego, w którego pojeździe uległy uszkodzeniu lub zniszczeniu części oryginalne, które także w braku uszkodzenia wcześniej czy później i tak musiałyby zostać wymienione ze względu na naturalny proces zużywania (części o krótszym okresie przydatności niż sam pojazd, takie jak np. opony, akumulator, okładziny hamulców, zawieszenie przednie, amortyzatory, tłumik, niekiedy także pełne lakierowanie), a inna, gdy uszkodzeniu lub zniszczeniu uległy części oryginalne, których okres trwałości odpowiada żywotności samego pojazdu.

Zgodnie przyjmuje się również, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem (zob. postanowienie Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 20 czerwca 2012 r., III CZP 85/11).

W ramach niniejszej sprawy Sąd drugiej instancji słusznie zauważył, że wyliczenie kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu wymagało wiadomości specjalnych. W związku z tym Sądy *meriti* prawidłowo dokonując oceny żądania pozwu i ustalając wysokość należnego odszkodowania, oparły się na sporządzonej w sprawie opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej. Biegły zwrócił uwagę, że samochód w chwili deklarowanego zdarzenia był pojazdem pochodzącym z importu prywatnego, a poszkodowany nie jest jego pierwszym

właścicielem. Dodatkowo brak przedłożenia książki serwisowania pojazdu powodował, że samochód był z niewiadomą historią jego eksploatacji. Powód w pisemnych zastrzeżeniach kwestionował zastosowanie części alternatywnej „P” w przypadku zderzaka przedniego. W opinii uzupełniającej biegły wyjaśnił jednak, że części te pozwalają na odtworzenie stanu pojazdu jak przed wypadkiem. Powód w określonym przez Sąd terminie nie zgłosił zastrzeżeń do tej opinii i nie podważył jej wniosków.

Wskazać zatem należy, że orzeczenie niezgodne z prawem, to orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawnej. Tylko w takim przypadku orzeczeniu sądu można przypisać cechy bezprawności. W niniejszej sprawie w uzasadnieniu skargi skarżący nie przedstawił argumentacji służącej wykazaniu istnienia takiej niezgodności (bezprawności). Wywód prawny skarżącego powinien zawierać argumenty przekonujące o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo że zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 maja 2022 r., I CNP 12/22).

Natomiast motywy skargi, wskazujące na to, że skarżący nie zgadza się z oceną materiału dowodowego dokonanej przez Sądy *meriti*, poza tym, że nie mogą być podstawą skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem to jednocześnie w tej sprawie, nie mogą być uznane za czyniące zadość wymaganiu profesjonalnego wyводу prawnego służącemu wykazaniu niewątpliwej sprzeczności orzeczenia Sądu *ad quem* z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa.

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji (art. 424⁹ k.p.c.). O kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

M.L.

[ał]

Krzysztof Wesołowski